

[Tove Nielsen.]

løsning på den økonomiske ligestilling mellem de forskellige studentgrupper. Der er jo andre muligheder end lige netop den, der er peget på i regeringsforslaget.

Fremskridtspartiet foreslår, at undervisningsministeren kan supplere de kollegiale organer med repræsentanter for de erhverv, organisationer og institutioner, der beskæftiger de færdiguddannede. Debatten om de videregående uddannelser har vist, at der er behov for i nogle tilfælde at ændre studierens indhold, så de færdiguddannede kan aftages i større målestok af den private sektor.

Venstre beklager, at rådgivningen udefra, brugerindflydelsen, på fakultetsniveau åbenbart er faldet væk, at forbindelsen mellem institutionerne og aftagerne er klippet over. Det er meget vigtigt, at denne forbindelse genskabes, så vi ikke fortsat skal høre erhvervsarbejdet omtalt som noget odiøst. Derfor er vi meget indstillet på at se nærmere på dette samarbejde under udvalgsarbejdet.

Den gældende lov har ikke taget hensyn til forskningen. Tiden må nu være inde til at placere forskningen stærkere. Selv om målet i sig selv ikke er at oprette flere organer, mener venstre, at det er nødvendigt at oprette forskningsnævn sammensat af forskere med dokumenteret kompetence inden for hvert hovedområde. Disse forskningsnævn skal efter ansøgning fordele bevillinger og påse, at de bliver effektivt udnyttet. Dette medfører som noget nyt, at der internt må ske en fordeling af arbejdsbyrderne, hvilket bl. a. kan bevirke, at nogle måske for en tid udelukkende forsker, mens andre måske for en tid udelukkende underviser, for blot at nævne et par eksempler.

Lad mig til slut blot sige, at efter et grundigt udvalgsarbejde, hvad jeg i høj grad håber og tror på, vil venstre ikke medvirke til at sende loven, når den er vedtaget, til folkeafstemning. Politikerne vil, ved vi af erfaring, få mange råd og vejledninger, og ud fra dem og ud fra det arbejde, vi står i i det hele taget, er det os, som må træffe afgørelserne, og det er os, som må stå til regnskab for de afgørelser, vi træffer, ikke noget med, at vi skubber dem fra os.

Jeg håber, som også socialdemokratiets ordfører var inde på, at vi endnu en gang kan snakke os til rette om løsningen af de

ting, vi her taler om. Der er forskellige synspunkter fremme. Der er forskellige løsninger, man kan nå frem til. Vigtigt er det, at vi tager os den tid, som er fornøden til at gennemarbejde det, så vi ikke i løbet af ganske kort tid igen skal lave nye ændringer. Det, vi nu laver, må være noget, man kan leve med, noget, der er holdbart både for dem, der underviser, for de studerende og for samfundet i det hele taget.

Lone Dybkjær (RV):

Regeringens lovforslag indeholder en række punkter, som vi uden videre kan gå ind for, og andre, som vi er imod. Vores holdning er, som det fremgår af den første behandling, der var af flerpartiforslaget om styrelsesloven sidste år, at vi godt vil gå ind for nogle umiddelbare justeringer, som er ret nemme at foretage, og hvor uretfærdighederne er oplagte, men at vi derimod ikke mener, at man brat skal foretage fundamentale ændringer i styrelsesloven.

Jeg kan derfor sige, at vi har ingen bemærkninger til § 1, punkt 1, andet end hvad der måtte komme frem i uddannelsesudvalget om undervisningsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler.

Med hensyn til punkt 2 er vi enige i, at det er nødvendigt, at man tager nogle overordnede landsplanmæssige hensyn, når man diskuterer spørgsmålet om fordeling af institutter inden for de forskellige universiteter, og det kan være nødvendigt at sige, at ikke alle universiteter skal kunne oprette og nedlægge institutter efter forgodtbeholdende. Nogle landsplanmæssige overordnede hensyn er nødvendige, men vi forudsætter, hvis man får en sådan bemyndigelse, at det sker som led i en overordnet planlægning, hvor man nærmere diskuterer, hvordan man vil fordele institutterne og fagene mellem de enkelte universiteter og læreanstalter, og ikke, at man ligesom drypvis skal tage stilling til fra sag til sag, om et institut skal oprettes eller nedlægges.

Vi er ligeledes tilhængere af, at man sikrer mindretallene på en anden måde, end det er lykkedes i styrelsesloven. Forslaget ser overbevisende ud, men jeg er gået tilbage og har kigget på de gamle diskussioner om styrelsesloven og dér konstateret, at det troede man også at det tidligere forslag var. Jeg håber nu, at undervisningsministeren med ministe-